

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

**ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ 2012**

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ**

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ**

ΙΟΥΛΙΟΣ/ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012-

**Συνέλευση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους
αγωνιστές,
Μυτιλήνη**

Σαν Συνέλευση Αλληλεγγύης Μυτιλήνης έχουμε προβεί τους τελευταίους μήνες σε δράσεις, κυρίως αντιπληροφόρησης (κατάληψη σε τηλεοπτικό σταθμό, κείμενα, αφισοκολλήσεις, μικροφωνικές κ.α.). Η μπροσούρα αυτή ξεκίνησε να δημιουργείται τον Ιούνιο του 2012. Επιλέξαμε να ασχοληθούμε με τα άτομα των οποίων οι υποθέσεις δεν έχουν κλείσει ακόμα (πιθανότατα να υπάρχουν και ορισμένες παραλείψεις). Αποφασίσαμε να φτιάξουμε τη συγκεκριμένη μπροσούρα για λόγους τους οποίους θα αναφέρουμε περιεκτικά.

Τα τελευταία χρόνια, και ενώ ο αριθμός των αναρχικών -και όχι μόνο- φυλακισμένων αγωνιστών αυξάνεται, βλέπουμε μια έντονη διάθεση απο την πλευρά του κράτους, να ξεμπερδεύει με fast-track διαδικασίες με αυτές τις υποθέσεις, και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού να παρακολουθεί παθητικά και εκ του μακρώθεν, ως γνήσιος εξωτερικός παρατηρητής που είναι, την πορεία και εξέλιξη των υποθέσεων αυτών.

Βλέπουμε επίσης, ένα μεγάλο μέρος του «αναρχικού χώρου» να στέκεται επιθετικά απέναντι σε κάποιες υποθέσεις (συνήθως σε αυτές στις οποίες οι κατηγορούμενοι δηλώνουν περήφανα την πολιτική τους στάση και ταυτότητα, και αναλαμβάνουν την ευθύνη της δράσης τους), να αποστασιοποιούνται, εφόσον δέ θεωρούν ότι το ζήτημα των φυλακισμένων αγωνιστών χρήζει στήριξης, τους πτιό καλοπροαίρετους να εκφράζουν τις πολιτικές τους διαφωνίες, ενώ τους πτιό κακοπροαίρετους να αρκούνται σε κουτσομπολιά μέσω τηλεφώνου και στείρα κριτική πάνω σε κείμενα που ανεβαίνουν στο διαδίκτυο.

Αυτή είναι η καθημερινότητα ΚΑΙ στη Μυτιλήνη, μια απομακρυσμένη πόλη και μια μικρή κοινωνία, μας αφήνει ωστόσο αδιάφορους και δεν μας αποτρέπει στο ελάχιστο από το να ασχοληθούμε με το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων.

Στο σημείο αυτό να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν επιδιώκουμε το «τσουβάλιασμα» όλων των υποθέσεων, την ισοπέδωση των διαφορετικών παραγόντων που οδήγησαν το κάθε άτομο στις επιλογές του. Στόχος μας είναι να δώσουμε ερεθίσματα για όποιον/α επιθυμεί να ψάξει περισσότερο, να διαβάσει κείμενα και επιστολές των κατηγορουμένων σχετικά με τις διώξεις τους και το βαρύ πέλεκα των δικαστικών όρωνων.

Να προωθήσουμε -έστω και αποσπασματικά- το λόγο των αγωνιστών, τον οποίο έντεχνα τα Μ.Μ.Ε. αποκρύπτουν, την ίδια στιγμή που σκορπούν τον τρόπο μέσα από τα τηλεπαράθυρα και τις στήλες τους, στήνοντας ολόκληρες δίκες μέσα από τα πάνελ της αποχαύνωσης.

Να αποδείξουμε ότι ο πολύμορφος αγώνας εμπεριέχει, μεταξύ άλλων, και την παράνομη δράση, πάντα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο.

Αν και σε αυτή την έκδοση ασχοληθήκαμε μόνο με τις ελληνικές φυλακές, επουδενί δεν ξεχνάμε τους αγωνιστές που βρίσκονται σε Χιλή, Αγγλία, Ινδονησία, Ισπανία κ.ά. , αλλά και τα προτάγματα τους, τα οποία διαφέρουν ελάχιστα -έως καθόλου- με τις δικές μας ανησυχίες, πρακτικές και αξίες.

Επίσης, και επειδή μαθαίνουμε απο την ιστορία, δεν ξεχνάμε τους επαναστάτες που βρέθηκαν στις φυλακές λόγω της αναρχικής πρακτικής και ανυπακοής τους, τις επαναστατικές οργανώσεις με μικρή και μεγάλη διάρκεια ζωής, που αναστάτωσαν το κράτος και τους υπηκόους του, τους μοναχικούς λύκους που φυλακίστηκαν για χρόνια ή πέθαναν αφήνοντας για εμάς τους υπόλοιπους παρακαταθήκη τη συνέχιση του αγώνα.

Δεν διακυρήτουμε την παρανομία ως τη μόνη «ορθή οδό». Δράσεις που πραγματώνονται αντιεραρχικά, είτε συλλογικά είτε ατομικά, μας βρίσκουν κοντά τους. Απο καταλήψεις στέγης και αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα, μέχρι ένοπλες επιθέσεις και σαμποτάζ. Φυσικά και υπάρχουν πολιτικές διαφωνίες μεταξύ μας, αλλά και μεταξύ εμάς και του λόγου που εκφράζουν ορισμένοι φυλακισμένοι σύντροφοι μέσα από τις επιστολές τους, αλλά αυτό δε μας εμποδίζει απο το να τους στείλουμε την αλληλεγγύη μας ΚΑΙ μέσα απο ένα τέτοιο έντυπο.

Γιατι οι φυλακισμένοι αγωνιστές είναι κομμάτι του κινήματος. Ο λόγος τους, ο οποίος γράφεται μέσα από τα σύγχρονα μπουντρούμια της δημοκρατίας, να διαχυθεί σαν ιός στην κοινωνία και τα μικρόβια της δράσης να μετουσιώσουν τις ιδέες σε πράξεις.

Τώρα που ο φερετζές του κράτους πρόνοιας έπεσε δια παντός, όποιος δεν έχει διαλέξει στρατόπεδο, βρίσκεται απέναντι μας.

Συνέλευση αλληλεγγύης Μυτιλήνης

ΥΠΟΘΕΣΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Μία απο τις οργανώσεις με την πιό μακρόχρονη δράση στην Ελλάδα (1975-2002), δράση που δεν αφορούσε φυσικά μόνο εθνικούς στόχους, αλλά και διεθνείς, ήταν η επαναστατική οργάνωση 17 Νοέμβρη. Η οργάνωση έχει αναλάβει την ευθύνη για επιθέσεις σε υπουργεία και υπουργικά γραφεία, δημόσιες υπηρεσίες, τράπεζες, αστυνομικά τμήματα και οχήματα, επιχειρήσεις, βιομηχανίες και εταιρείες μεγαθήρια, ακόμα και δολοφονίες αξιωματούχων του στρατού και της αστυνομίας, πολιτικών, τραπεζικών, αφεντικών (μεταξύ άλλων, του Richard Wells αρχηγού της CIA στην Αθήνα, του Υποδιοικητή των ΜΑΤ Παντελή Πέτρου, του βουλευτή της ΝΔ Παύλου Μπακογιάννη, του εισαγγελέα Κωνσταντίνου Ανδρουλιδάκη, του πρώην διοικητή της Εθνικής Τράπεζας επί κυβέρνησης ΝΔ, Μιχάλη Βρανόπουλου, του ελληνο-βρετανού εφοπλιστή Κώστα Περρατικού, του Νίκου Μομφεράτου εκδότη της εφημερίδας Απογευματινή).

Το καλοκαίρι του 2002, λιμενόμπατσοι συνέλαβαν στο λιμάνι του Πειραιά, το μέλος της οργάνωσης Σάββα Ξηρό, όταν η βόμβα που είχε στα χέρια του εξερράγη, με αποτέλεσμα να τον τραυματίσει σοβαρά. Απο εκείνη τη στιγμή και μετά, ακολούθησε μία σειρά συλλήψεων των περισσότερων απο τα μέλη της οργάνωσης.

Αυτή ήταν και η αφετηρία της περιβόητης «δίκης της 17 Νοέμβρη», κατα τη διάρκεια της οποίας δημοσιογράφοι, πολιτικοί και κοινή γνώμη ξεσάλωσαν -ως είθισται-, στήνοντας το σκηνικό κατάλληλα, προκειμένου να

αποπολιτικοποιήσουν τη δράση της οργάνωσης, κάτι το οποίο θα είχε φυσικά αντίκτυπο και στον τρόπο αντιμετώπισης των μελών απο την αστική δικαιοσύνη. Έχοντας καταφέρει να εκδώσουν απόφαση κατα την οποία τα εγκλήματα της συγκεκριμένης οργάνωσης, δεν είχαν σκοπό να ανατρέψουν το υπάρχον πολίτευμα, αφού θεώρησαν «ως πολιτικό έγκλημα εκείνο που απευθύνεται αμέσως κατά της πολιτείας και τείνει στην ανατροπή ή αλλοίωση της καθεστηκυίας τάξης που υπάρχει σύμφωνα με το ισχύον πολίτευμα. Κάθε άλλο έγκλημα δεν υπάγεται στην έννοια του πολιτικού εγκλήματος, έστω κι αν τελέστηκε από το δράστη με αφορμή τα πολιτικά του φρονήματα.», το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών επέβαλλε στους 12 κατηγορούμενους 39 φορές ισόβια, 6.796 χρόνια κάθειρξη και χρηματική ποινή 108.500 ευρώ.

Αυτή τη στιγμή οι Δημήτρης Κουφοντίνας, Σάββας Ξηρός, Χριστόδουλος Ξηρός, Ηρακλής Κωστάρης, Αλέξανδρος Γιωτόπουλος, Βασίλης Τζωρτζάτος βρίσκονται στις φυλακές Κορυδαλλού. Τα φυλακισμένα μέλη της οργάνωσης, παρά τη συνθήκη του εγκλεισμού, πολλές φορές την απομόνωση για μεγάλα χρονικά διαστήματα, την καταπάτηση στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων (στέρξη κατάλληλης ιατρικής περίθαλψης), έχουν καταφέρει να κρατήσουν το κεφάλι ψηλά, μέσα σε ένα σωφρονιστικό σύστημα το οποίο μεθοδευμένα προσπαθεί να τους εκδικηθεί και τελικά να τους εξοντώσει.

«Δεν εκπλήσσομαι, δεν απορώ, δεν οργίζομαι, γιατί ξέρω ότι αυτός είναι ο ρόλος τους, γιατί δεν περίμενα διαφορετική αντιμετώπιση, γιατί γνώριζα το πρόσωπό τους πολύ πριν το αντικρίσω, όπως γνωρίζει ο διαδηλωτής το γκλομπτ πολύ πριν το αισθανθεί στη ράχη του».

Σάββας Ξηρός, 2006

ΛΗΣΤΕΙΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΣΟΛΩΝΟΣ

Στις 16/1/2006 μια ομάδα τεσσάρων ανθρώπων αποφασίζει να ληστέψει το υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας στην οδό Σόλωνος, στο κέντρο της Αθήνας. Μία ληστεία που μετατρέπεται σε ένα πρωτοφανές τρομολαγνικό θρίλερ επικών διαστάσεων, χάρη στον απaráμιλλο “ηρωισμό” του ειδικού φρουρού της τράπεζας, που αποφασίζει ότι πρέπει να τρέξει και να σταματήσει τους δράστες πάση θυσία, γιατί με βάση τον δικό του αξιακό κώδικα, τα ασφαλισμένα χρήματα μιας τράπεζας έχουν μεγαλύτερη αξία από οτιδήποτε άλλο. Ακόμα κι απ’την ίδια την ανθρώπινη ζωή!

Αποτέλεσμα του υπερβάλλοντα ζήλου του συγκεκριμένου και άλλων συναδέλφων του που σπεύδουν να συνδράμουν στο “θεάρεστο” έργο, είναι να μετατραπεί η Πανεπιστημίου μέρα μεσημέρι, σε χώρο εξάσκησης σκοποβολής μπάτσων πάνω σε ζωντανούς στόχους. Σημείωση: οι κυνηγημένοι δέ χρησιμοποίησαν τον οπλισμό τους. Ένας παραλίγο νεκρός λαχειοπώλης, κι ένας αιμόφυρτος και ετοιμοθάνατος ληστής, που κείται στο δρόμο και δέχεται τις περιποιημένες κλωτσιές των ένστολων, κλείνουν την αυλαία της πρώτης πράξης.

Η δεύτερη πράξη ανοίγει με το όνομα και την ιδιότητα του πεσμένου τραυματία: Γιάννης Δημητράκης, αναρχικός. Και η διωκτική παράνοια ξεκινάει...

Η εξουσία εξαπολύει κατά μέτωπο επίθεση στον αναρχικό χώρο. Σύντροφοι απαγάγονται από τους δρόμους, περικυκλωμένοι από μπάτσους με προτεταμένα όπλα και καταλήγουν στη ΓΑΔΑ.

Ο Δημητράκης δέχεται στην εντατική μονάδα του νοσοκομείου όπου νοσηλεύεται, τις καθόλου φιλικές επισκέψεις του αρχιτρομοκράτη ανακριτή Ι. Διώτη. Τα ΜΜΕ κατασυκοφαντούν, διαπομπεύουν, ξεσκίζουν κυριολεκτικά τις σάρκες του, καθώς και ολόκληρου του συγγενικού και φιλικού του περιβάλλοντος. Τρεις φίλοι και σύντροφοι του, επιλέγονται προσεκτικά με βάση το προφίλ τους (διαρκής παρουσία στον αντιεξουσιαστικό χώρο, συνεχής δράση ενάντια στους εχθρούς της ελευθερίας). Βγαίνουν εναντίον τους εντάλματα σύλληψης. Οι σύντροφοι, Σίμος και Μάριος Σεϊσίδης και Γρηγόρης Τσιρώνης, εξωθούνται στην παρανομία και επικηρύσσονται (τον Οκτώβριο του 2009) με 600.000 ευρώ. Το σήριαλ «ληστές με τα μαύρα-τρομοκράτες με τα κόκκινα» έχει μόλις αρχίσει.

Ενάμιση χρόνο μετά τη σύλληψη του, ο Δημητράκης δικάζεται ως μέλος εγκληματικής οργάνωσης για αυτή και άλλες έξι ληστείες. Κι ενώ κατά τη διάρκεια της διαδικασίας καταρρέει το σενάριο της οργάνωσης και αθρώνεται για όλες τις υπόλοιπες ληστείες, οι δικαστές, θέλοντας να ισοπεδώσουν το κρυστάλλινο πνεύμα αυτού που στάθηκε απέναντι τους υπερασπιζόμενος την πράξη του, και προς παραδειγματισμό, τον καταδίκασαν στην εξοντωτική ποινή των 35 ετών.

Έχουμε δει τους καταζητούμενους συντρόφους να θεωρούνται ύποπτοι και να φορτώνονται στις πλάτες τους οτιδήποτε συμβαίνει, απο ληστείες τραπεζών μέχρι τοποθετήσεις βομβών και επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, να στοχοποιούνται διαρκώς μέσα από εμετικά δημοσιεύματα, και τελικά να επικηρύσσονται απο τον περιβόητο κακοποιοί Μ.Χρυσοχοϊδη για 600.000 χιλιάδες ευρώ.

Κατά την εκδίκαση της έφεσης τον Δεκέμβριο του 2010, η ποινή του μειώνεται σε 12.5 χρόνια και τον Ιανουάριο του 2012 αποφυλακίζεται με αναστολή. Κατά την διάρκεια της φυλακισής του, ο Δημητράκης έχει μεταχθεί από φυλακή σε φυλακή, έχει αγωνιστεί εναντίων τους, έχει ζήσει κάτω από άθλιες συνθήκες, έχει δει το όνομά του να φιγουράρει κατ' επανάληψη στις εφημερίδες.

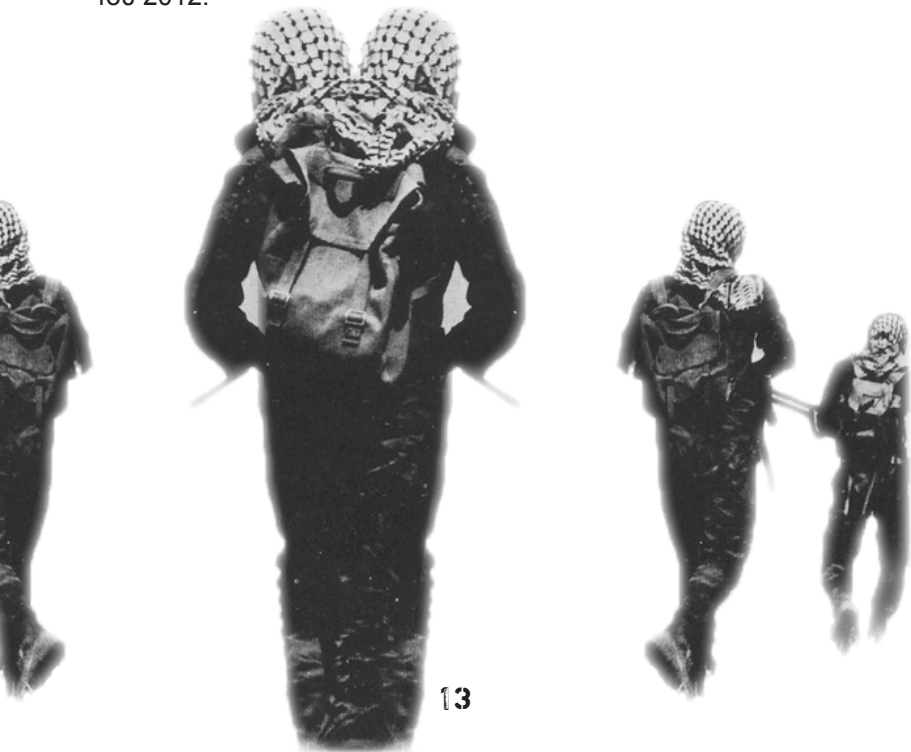
Τον Μάιο του 2010 πυροβολείται πισώπλατα και συλλαμβάνεται βαριά τραυματισμένος ο Σίμος Σεϊσίδης. Στην προσπάθειά του να διαφύγει από αστυνομικό έλεγχο, πυροβολείται από ένα μπάτσο κρυμένπ πίσω απο ένα αυτοκίνητο.

Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την βιαιότητα κατά τη στιγμή της σύλληψης (τα σπασμένα πλευρά, το πρησμένο από το ξύλο πρόσωπο με αποτέλεσμα να μην τον αναγνωρίζουν ούτε οι οικείοι του), την καθυστερημένη μεταφορά στο Ιπποκράτειο, την πλημμυλή σε πρώτη φάση αντιμετώπιση του τραύματος, καθώς και τη συνεχή παρουσία αστυνομικών κάθε είδους στο ασθενοφόρο, το δωμάτιο νοσηλείας, ακόμα και το χειρουργείο, οδήγησε στην επιδείνωση της κατάστασης της υγείας και τελικά στον ακρωτηριασμό του ποδιού του.

Μέσα στο 2011 δικάζεται δύο φορές για την υπόθεση των ληστών με τα μαύρα και για απόπειρα ανθρωποκτονίας εναντίον του μπάτσου που τον πυροβόλησε και αθρώνεται και για τις δύο υποθέσεις.

Στις 28 Μαΐου 2012 ξεκινάει η δίκη για την υπόθεση της αρπαγής του όπλου του ειδικού φρουρού Κεδίκογλου. Την ίδια ημέρα βγαίνει η απόφαση, σύμφωνα με την οποία ο Σεισίδης κρίνεται ομόφωνα αθώος. Με όλα τα αστυνομικά κατασκευάσματα εναντίον του να έχουν πλέον καταρρεύσει, ο σύντροφος αφήνεται επιτέλους ελεύθερος, στις 29 Μαΐου του 2012.

ΑΠΑΓΩΓΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

Οι αντιεξουσιαστές Πολύκαρπος Γεωργιάδης και Βαγγέλης Χρυσοχοϊδης βρίσκονται φυλακισμένοι από τον Αύγουστο του 2008 κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην υπόθεση της απαγωγής του μεγαλοβιομήχανου Μυλωνά στην Θεσ/νίκη.

Οι σύντροφοι αρνούνται την όποια συμμετοχή στην απαγωγή, δηλώνουν όμως την αλληλεγγύη τους και υπερασπίζονται τη σχέση τους με έναν κυνηγημένο και αξιοπρεπή άνθρωπο, το δραπέτη Βασίλη Παλαιοκώστα, που κατηγορείται για την ίδια υπόθεση. Καταδικάστηκαν πρωτόδικα το Φλεβάρη του 2010 σε ποινές φυλάκισης 22 χρόνων.

«Όπως στο παρελθόν έτσι και τώρα, στο δημόσιο λόγο μου δεν πρόκειται να αναφερθώ σε ζητήματα του Ποινικού Κώδικα. Εξάλλου η "αθωότητα" και η "ενοχή" είναι ένας πλαστός διαχωρισμός που αφορά μόνο το νομικό οπλοστάσιο του κράτους.»

Πολύκαρπος Γεωργιάδης, 2008

«Εγώ θέλω να μιλήσω για κάποια άλλα εγκλήματα που έχουν γίνει, για τα οποία θα πρέπει να βρεθούν οι ένοχοι, που κατά τη γνώμη μου είναι το σύνολο της τάξης των καπιταλιστών και των υπηρετών της. Θα πρέπει να βρεθούν οι ένοχοι και να τιμωρηθούν, όχι φυσικά από κάποια αστική δικαιοσύνη, αλλά από την κοινωνική επανάσταση με της οποίας το μέρος είμαι.»

Πολύκαρπος Γεωργιάδης, 2010

Στο εφετείο που (μετά από δύο αναβολές στις 14/02 και 09/03 του 2012) έλαβε χώρα τον Απρίλιο – Μάιο του 2012, επανεξετάζονται μάρτυρες κατηγορίας. Εξετάζονται ο Γ. Μυλωνάς (κύριος μάρτυρας κατηγορίας), ο Ακριβόπουλος (προσωπικός φίλος του Μυλωνά) και μπάτσοι που συμμετείχαν στην έρευνα. Όλοι τους πέφτουν σε συνεχείς αντιφάσεις συγκριτικά με τις αρχικές τους καταθέσεις στο πρώτο δικαστήριο, ανασχηματίζουν τις καταθέσεις τους και εν τέλει ανασυγκροτούν ένα ξεκάθαρα στημένο κατηγορητήριο. Η τελική ποινή των Γεωργιάδη και Χρυσοχοϊδη μειώνεται, τελικά, στα 12 χρόνια και 10 μήνες.

«Αφού ήδη έχω κατανοήσει την καθημερινότητα της εργασίας, μου είναι αδιανόητο να μην την αρνηθώ ή να μην αγωνιστώ για να την αλλάξω! Ο Βασίλης Παλαιοκώστας έχει αρνηθεί την εργασία αφού την έχει δοκιμάσει και επιβιώνει ληστεύοντας τράπεζες, ενάντια πάντα σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης, με αξιοπρέπεια στη ζωή και σεβασμό προς τον άνθρωπο, με το πάθος του για την ελευθερία».

Βαγγέλης Χρυσοχοϊδης,
2010

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 08 - ANTRÉ MAZOUREK

Στις 11-12-08, λίγες μέρες μετά την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια από τους δολοφόνους μπάτσους Κορκονέα και Σαραλιώτη, και ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη η εξέγερση, ξυλοκοπείται και συλλαμβάνεται από ματ και ασφαλίτες επί της οδού Σόλωνος και Στουρνάρη ο πολωνός αναρχικός Αντρέ Μαζούρεκ.

Οδηγείται άμεσα στη ΓΑΔΑ όπου, αφού “καλωσορίζεται” από τα ανδρείκελα της δημοκρατίας, οδηγείται στα κρατητήρια του 7ου ορόφου. Την επόμενη μέρα το πρωί έρχεται να συμβάλλει στο ανακριτικό έργο των μπάτσων και μία υπάλληλος από την πολωνική πρεσβεία, καθώς ο Μαζούρεκ καθίσταται στοχοποιημένος από τις πολωνικές αρχές για την ανατρεπτική του δράση. Παράλληλα, η πολωνική πρεσβεία αναφέρει ψευδώς στον τύπο πως ο Α.Μαζούρεκ ήρθε στην Ελλάδα για να συμμετάσχει στις συγκρούσεις της εξέγερσης.

Στις 12-12-08 περνάει απο ανακρίτρια που του ανακοινώνει τις κατηγορίες: απόπειρα βαριάς σωματικής βλάβης, διατάραξη κοινής ειρήνης, διακεκριμένη φθορά, έκρηξη, κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών υλών, παρά του γεγονότος ότι τίποτε δε βρέθηκε πάνω του κατά τη σύλληψή του και προφυλακίζεται χωρίς καν να απολογηθεί, αφού ο μεταφραστής ήταν Άραβας που μιλούσε σπαστά ελληνικά και πολωνικά, και όχι κάποιος απο την πρεσβεία.

Οι προτροπές της ανακρίτριας να μεταφερθεί στο νοσοκομείο μετά το τέλος της διαδικασίας δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ, παρά μεταφέρεται στις φυλακές Κορυδαλλού όπου του ανακοινώνεται, μετά απο μία εβδομάδα, πως έχει ένταλμα και στην Πολωνία.

Στις 11-06-12, μετά από 3,5 χρόνια στις φυλακές και ποινή 11 χρόνια κάθειρξης, εκδικάζεται η έφεση του Α.Μαζούρεκ και η ποινή μειώνεται στα 8,5 χρόνια, και ενώ θα έπρεπε να είχε αποφυλακιστεί λόγω της συμπλήρωσης των 2/5ων, η μοιρία του στα κολαστήρια της δημοκρατίας συνεχίζεται.

«Θα ξαναδώσουμε ραντεβού πάλι στους δρόμους με όλους αυτούς που δεν ξέχασαν, έσπασαν και έκαψαν τις βιτρίνες της υποκρισίας αυτού του γερασμένου κόσμου, συγκρούστηκαν και συγκρούονται. Δεν μπορώ να είμαι δίπλα τους, συνεχίστε για όλους αυτούς που είναι στις φυλακές και όχι στους δρόμους, συνεχίστε για τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο».

Αντρέ Μαζούρεκ, 2012

Πρόσφατα, ο κρατούμενος Αντρέ Μαζούρεκ ζήτησε για δεύτερη φορά την αποδοχή του αιτήματος του για απόλυση από τη φυλακή της Λάρισας όπου βρίσκεται, και ενώ σε ανάλογες περιπτώσεις η απόλυση χορηγείται χωρίς ιδιαίτερα εμπόδια, στην περίπτωση του ίσχυσε το αντίθετο και εξακολουθεί να είναι έγκλειστος.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

«Όσο και αν πιστεύουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί ότι φυλακίζοντας μας θα ξεμπερδέψουν πολιτικά με εμάς, κάνουν λάθος. Είτε έξω είτε μέσα από τις φυλακές ο αγώνας, που για εμάς είναι ζήτημα τιμής και αξιοπρέπειας, θα συνεχιστεί» .

Επαναστατικός Αγώνας, 2010

Στις 10 Μαρτίου 2010, ύστερα από ένοπλη συμπλοκή στη Δάφνη με αστυνομικούς, πέφτει νεκρός ο αναρχικός Λάμπρος Φούντας, μέλος της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας της οργάνωσης. Ένα μήνα μετά, τον Απρίλιο του 2010 συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα, Κώστας Γουρνάς, Βαγγέλης Σταθόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης και Σαράντος Νικητόπουλος, ενώ καταζητείται ο Κώστας Κάτσενοσ. Οι τρεις πρώτοι αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη για συμμετοχή στην οργάνωση, ενώ οι άλλοι τρεις αρνούνται τις κατηγορίες, υποστηρίζοντας ότι η δίωξη τους βασίζεται στην πολιτική τους ταυτότητα ως αναρχικοί και στην ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών τους σχέσεων.

Μερικούς μήνες μετά τις συλλήψεις των έξι συντρόφων στο πλαίσιο της κατασταλτικής επίθεσης του κράτους με σκοπό την πολιτική

απομόνωση της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, καθώς και τον εκφοβισμό και την αδρανοποίηση ολόκληρου του ανατρεπτικού χώρου, πραγματοποιούνται μαζικές κλητεύσεις και ανακρίσεις δεκάδων συντρόφων, ενώ ασκείται δίωξη για συμμετοχή στην οργάνωση και στη Μαρί Μπεραχά, συντρόφισσα του Κώστα Γουρνά.

Ο Επαναστατικός Αγώνας δραστηριοποιείται χρονικά απο το 2003 επιτιθέμενος σε καπιταλιστικές δομές του ντόπιου και υπερεθνικού κεφαλαίου, σε δικαστήρια, τράπεζες, κατασταλτικές δυνάμεις και πολιτικά πρόσωπα, αμερικάνικη πρεσβεία, χρηματιστήριο, προωθώντας την άμεση αντιπαράθεση με το κράτος και τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, μέσω του ένοπλου αγώνα, θέτοντας ως αιχμή την κοινωνική απελευθέρωση.

Η δίκη του Επαναστατικού Αγώνα έχει ξεκινήσει από τις 5 Οκτωβρίου 2011 στο ειδικό δικαστήριο των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού. Οι Πόλα Ρούπα, Κώστας Γουρνάς και Νίκος Μαζιώτης αποφυλακίστηκαν στις 11 Οκτωβρίου λόγω της λήξης προφυλάκισης του 18μήνου, ενώ οι Σαράντος Νικητόπουλος, Βαγγέλης Σταθόπουλος και Χριστόφορος Κορτέσης παραμένουν ελεύθεροι από τον Απρίλη του 2011, έπειτα από βούλευμα του συμβουλίου εφετών. Ο Κώστας Κάτσενος προφυλακίστηκε αφού εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψης σε βάρος του, και παρουσιάστηκε αυτοβούλως λίγες μέρες πριν την έναρξη της δίκης, όπου τελικά αποφυλακίστηκε με αίτηση τέλη Μαρτίου 2011.

Στις 10 Ιανουαρίου 2012 πραγματοποιήθηκε κατάληψη-παρέμβαση στον ραδιοφωνικό σταθμό Flash στο Μαρούσι, απο αναρχικούς αλληλέγγυους στην υπόθεση του Ε.Α. Οι σύντροφοι κατέλαβαν τον σταθμό και διέκοψαν τη ροή του προγράμματος, μεταδίδοντας ηχογραφημένο μήνυμα, ως έμπρακτη ενέργεια αλληλεγγύης στα μέλη της οργάνωσης και στους συντρόφους που δικάζονται για την ίδια υπόθεση, απο τις 5 Οκτωβρίου στο ειδικό δικαστήριο των φυλακών Κορυδαλλού, σε καθεστώς πολιτικής απομόνωσης.

Λίγα λεπτά αφού ξεκίνησε να μεταδίδεται το ηχογραφημένο μήνυμα, αστυνομικές δυνάμεις κατέφτασαν στο κτίριο με αυτεπάγγελτη παρέμβαση του εισαγγελέα και άρχισαν τις διαπραγματεύσεις με τη διεύθυνση του σταθμού, η οποία δήλωνε οτι δεν επιθυμεί να προβεί σε καταγγελία ή μήνυση. Οι 20 συλληφθέντες οδηγήθηκαν στην ΓΑΔΑ και κρατήθηκαν μέχρι την ολοκλήρωση της αυτόφωρης διαδικασίας το πρωί της επόμενης μέρας, οπότε ορίσθηκε δικάσιμος. Οι κατηγορίες που αποδόθηκαν αφορούν στον εγκλημασμό τρομοκρατικών ενεργειών, στην επιβουλή της δημόσιας τάξης και της ψευδούς ανωμοτίς κατάθεσης στα πλαίσια του τρομονόμου.

Η καταστολή, έτσι όπως μεθοδεύτηκε με την επιστράτευση άρθρων θεσπισμένων πριν από περίπου μισό αιώνα ως προς την απόφαση των συντρόφων να σπάσουν το επιβεβλημένο τοίχος σιωπής γύρω από τη δίκη και τον πολιτικό λόγο τωνκατηγορουμένων για την υπόθεση του Ε.Α, συνιστά ποιοτικά μία καινοτομία στην ποινικοποίηση της αλληλεγγύης.

« Η άμεση κινητοποίηση των εκτελεστικών και διωκτικών αρχών είναι ενδεικτική για όποιον αντιστέκεται, για όποιον προτάσσει την καθολική ανατροπή του συστήματος μέσω της κοινωνικής επανάστασης, η οποία αποτελεί μονόδρομο για τη διέξοδο από το σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Παγιώνεται πλέον ξεκάθαρα το ιδεολογικό, νομικό και κατασταλακτικό οπλοστάσιο της εξουσίας: ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ. Το μήνυμα της ανατροπής και της Κοινωνικής Επανάστασης δικαίως θεωρείται επικίνδυνο.

Απέναντι στον πόλεμο τους όσο σκληρός και να είναι, δεν τρομοκρατούμαστε. Οι διώξεις σε βάρος μας το μόνο που καταφέρνουν είναι να μας κάνουν πιο αποφασισμένους στους στόχους μας πιο σίγουρους στις επιλογές μας. Η απάντηση μας είναι οι αγώνες και όπλο μας η αλληλεγγύη, η οποία αποτελεί την δύναμη των καταπιεσμένων και συντρίβει σύνορα και τείχη που σηκώνονται από τους εξουσιαστές.

Θα συνεχίσουμε ακόμα πιο μαχητικά να είμαστε αλληλέγγυοι στους συντρόφους μας που διώκονται για την υπόθεση του ΕΑ».

Επαναστατικός Αγώνας, 2012

ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

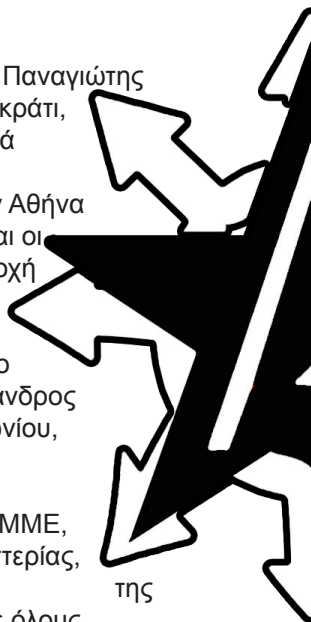
«Η Συνωμοσία προέρχεται από ένα νέο ρεύμα της επαναστατικής αναρχίας που εισβάλλει δυναμικά στο πεδίο της σύγκρουσης και της κοινωνικής πρόκλησης μέσα από τη στόχευση της δράσης και τον λόγο των προκηρύξεών μας, αυτοπροσδιοριζόμαστε ως κομμάτι της μαχητικής αναρχίας του νέου αντάρτικου πόλης, που ασκεί αδιάκοπη ένοπλη κριτική στην τυραννία των “από πάνω” όσο και στους συμβιβασμένους των “από κάτω”... Ουσιαστικός μας στόχος δεν είναι απλώς οι ασφαλισμένες πόρτες, τα ντουβάρια των γραφείων και οι βιτρίνες πολυκαταστημάτων, αλλά η ανατίναξη και το σαμποτάζ των κοινωνικών σχέσεων που κάνουν αποδεκτά αυτά τα σύμβολα εξουσίας».

Η αφετηρία του χρονικού της υπόθεσης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς βρίσκεται στις 23 Σεπτεμβρίου 2009 με την εισβολή της αντιτρομοκρατικής σε σπίτι στο Χαλάνδρι, όπου συλλαμβάνεται ο αναρχικός Χάρης Χατζημιχελάκης μέλος της οργάνωσης. Μαζί του συλλαμβάνονται ο ξάδερφος του Μάνος Γίοσπας με τη φίλη του, καθώς και ο αναρχικός Παναγιώτης Μασούρας, έπειτα απο εισβολή της αστυνομίας στο σπίτι του. Όλοι κατηγορούνται ως μέλη της οργάνωσης. Είναι η περίοδος που τα μίντια στήνουν την επιτομή της τρομολαγνείας με την εξάρθρωση της «γιάφκας» στο Χαλάνδρι, καθώς και την έκδοση ενταλμάτων σύλληψης και προφυλάκισης ατόμων απο το φιλικό και συντροφικό περιβάλλον του Χατζημιχελάκη, αλλά και ατόμων του

αναρχικού χώρου, που δεν είχαν σχέση με την οργάνωση. Λίγους μήνες μετά, τον Απρίλη '09 συλλαμβάνεται και φυλακίζεται η αναρχική Κωνσταντίνα Καρακατσάνη, λόγω εντάλματος που εκκρεμούσε εις βάρος της για την ίδια υπόθεση. Οι Μασούρας και Καρακατσάνη αποφυλακίστηκαν στις 22/3/12 και 5/4/12 αντίστοιχα.

Την 1η Νοεμβρίου '10 συλλαμβάνονται οι Παναγιώτης Αργυρού και Γεράσιμος Τσάκαλος στο Παγκράτι, αφού είχαν ήδη παραδώσει δύο εμπρηστικά δέματα σε υπηρεσία ταχυμεταφοράς, με προορισμό την πρεσβεία του Μεξικού στην Αθήνα και τη διεύθυνση της Eurojust στη Χάγη. Και οι δύο αναλαμβάνουν την ευθύνη για συμμετοχή στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Στις 4 Δεκεμβρίου 2010 συλλαμβάνονται στη Ν.Σμύρνη, στον Πειραιά και στο Αργίνιο οι αναρχικοί Γιώργος Καραγιαννίδης, Αλέξανδρος Μητρούσιος, Κώστας Σακκάς, Στέλλα Αντωνίου, Χρήστος Πολίτης, Δημήτρης Μιχαήλ.

Η αντιτρομοκρατική σε συνεργασία με τα ΜΜΕ, δημιουργούν ένα κλίμα φόβου και τρομοϋστερίας, εν όψει και της επερχόμενης επετείου της εξέγερσης του Δεκέμβρη, και αποδίδουν σε όλους κατηγορίες για συμμετοχή σε άγνωστη τρομοκρατική οργάνωση.

Οι αρχές, εκμεταλλευόμενες το γεγονός ότι οι Καραγιαννίδης και Μητρούσιας είχαν ένταλμα σύλληψης για συμμετοχή στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, ασκούν τελικά δίωξη και στους υπόλοιπους τέσσερις για συμμετοχή στην ίδια οργάνωση, ενώ λίγο αργότερα οι Πολίτης και Μιχαήλ αποφυλακίζονται και απαλλάσσονται από τις κατηγορίες.

Οι Καραγιαννίδης, Μητρούσιας, Σακκάς βρίσκονται έκτοτε έγκλειστοι. Παρά το γεγονός ότι οι σύντροφοι έχουν αρνηθεί την οποιαδήποτε συμμετοχή τους σε επαναστατική οργάνωση, βιώνουν την εκδικητική κράτηση τους σε διάφορες φυλακές της Ελλάδας.

Είναι ξεκάθαρο πως, ελλείψει επαρκών στοιχείων που να αποδεικνύουν τα όσα ο νόμος τους αποδίδει, η δίωξη τους είναι φρονηματικού χαρακτήρα, δεδομένου ότι όλοι είχαν - και έχουν και μέσα από τη φυλακή - ενεργή συμμετοχή στους αγώνες του αναρχικού χώρου.

Η Στέλλα Αντωνίου, επίσης έγκλειστη απο 4/12/10, είχε καταθέσει πέντε αιτήσεις αποφυλάκισης, οι οποίες απαντήθηκαν στο σύνολο τους αρνητικά. Αντιμετωπίζοντας σοβαρό πρόβλημα υγείας, το οποίο και επιδεινωνόταν μέσα στη φυλακή, όπου η ιατρική περίθαλψη είναι απο ελλειπής έως ανύπαρκτη, χρειάστηκαν εβδομάδες κινητοποιήσεων με πορείες, αφίσες, παρεμβάσεις σε ΜΜΕ, αλλά και η συμπλήρωση του 18μήνου προφυλάκισης, ώστε τελικά η Στέλλα να αφεθεί ελεύθερη με περιοριστικούς όρους τον Μάιο του '12, ενώ το δικαστήριο είναι ακόμα σε εξέλιξη.

«Κι αν οι 9000 σελίδων δικογραφία δεν έχει ενδείξεις, στοιχεία η αποδείξεις, η στάση τους είναι επιφορτισμένη με στοιχεία ενός “πολιτισμένου” κόσμου. Με την ένδειξη ότι έχουμε δίκιο και γι απόδειξη ότι μας πολιορκούν. Μοναδική απόφαση: ο αγώνας».

Στέλλα Αντωνίου , 2012

Στις 26/1/2011, μετά απο καταδίωξη απο αστυνομικούς, συλλαμβάνεται στη Ν.Κηφισιά ο Μιχάλης Νικολόπουλος, μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, που παρέμενε φυγόδικος, καθώς στις 17/1/11 είχε ξεκινήσει η δίκη των πρώτων συλληφθέντων της υπόθεσης Χαλανδρίου στην ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού.

« ... Για αυτό και μιλάω για την επιθετική φυγοδικία. Τη φυγοδικία που με αξιοπρέπεια γίνεται συνθήκη που σε κόβει και σε απελευθερώνει απο αυτή τη νομιμότητα σ' αυτό το σάπιο κόσμο. Τη φυγοδικία που απο στάση άμυνας περνάς στην επίθεση κατά της κυριαρχίας. Τη φυγοδικία που μέσα απο τα δύσβατα μονοπάτια της νιώθεις πιο ελεύθερος απο ποτέ, οργανώνεσαι και χτυπάς.

Η μετουσίωση του πλήγματος που δέχεσαι σε μία δυναμική κατάσταση και έτσι μέσω της κίνησης στα όρια της παρανομίας, να εκπληρώνεις τα σχέδιά σου. Αυτή είναι για μένα η αξιοπρεπής συνθήκη της φυγοδικίας, χωρίς να έχει γυρισμό στη νομιμότητα, χωρίς να σε κάνει να οπισθοχωρείς, χωρίς να σε κάνει να κρυφτείς, αλλά να συνεχίζεις τους αγώνες και τις μάχες, χωρίς να περιμένεις να έρθει η στιγμή να “παραδοθείς”. Έτσι και έγινε, επιλέγοντας να μην παραδοθώ και να μην παραστώ στη δίκη στις 17 Ιανουαρίου 2011».

Μιχάλης Νικολόπουλος, 2011

Στις 14/3/11 πραγματοποιείται συντονισμένη έφοδος των ΕΚΑΜ σε διαμέρισμα στο Βόλο, όπου συλλαμβάνονται οι Γιώργος Πολύδωρος, Όλγα Οικονομίδου, Χρήστος Τσάκαλος, Δαμιανός Μπολάνο και Γιώργος Νικολόπουλος, μέλη της οργάνωσης, ενώ στο Χολαργό συλλαμβάνεται ο Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος. Ο τελευταίος αρνείται τη συμμετοχή του στην οργάνωση και δεν προφυλακίζεται. Τέλος, για συμμετοχή στην οργάνωση δικάζονται και δύο καταζητούμενοι σύντροφοι, Δημήτρης Πολίτης και Γιάννης Μιχαηλίδης.

Μετά την πρώτη δίκη της οργάνωσης, ένα έκτακτο στρατοδικείο καταδίκασε τους μισούς ερήμην και το σύνολο των εμπλεκομένων σε βαρύτατες ποινές (137 χρόνια κάθειρξης συνολικά). Στις 14/12/2011 οι Μιχάλης και Γιώργος Νικολόπουλος, Χρήστος Τσάκαλος και Δαμιανός Μπολάνο δικάζονται για την υπόθεση Χαλανδρίου, που αφορά στις επιθέσεις ενάντια στις οικίες των Κατσέλη, Χηνοφώτη και στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. Στα μέλη Γιώργο Νικολόπουλο και Χρήστο Τσάκαλο έχει ασκηθεί δίωξη και στην Ιταλία για την αποστολή παγιδευμένου δέματος στο Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Παράλληλα, η υπόθεση του Βόλου, έχει ενωθεί σε μία δικογραφία με τη συμπλοκή με αστυνομικούς στην Πεύκη, το Μάιο του 2011 για την οποία κατηγορείται ο αναρχικός Θεόφιλος Μαυρόπουλος. Στα μέλη της Ε.Ο Σ.Π.Φ και στον Μαυρόπουλο έχει ασκηθεί και μία επιπλέον κατηγορία για ένα κείμενο αλληλεγγύης προς το αναρχικό στέκι Ναδίρ.

«Μην ψάχνετε λοιπόν μέσα από αστυνομικά σενάρια και θεωρίες συγκοινωνούντων δοχείων να βρείτε τις αιτίες που όλο και περισσότεροι νέοι άνθρωποι εγκαταλείπουν τη σιγουριά μιας νόμιμης ζωής, και διαλέγουν την επαναστατική παρανομία και το νέο ανταρτικό πόλης ως επιλογή ζωής. Μην απορείτε που νέοι σύντροφοι με περίσσιο θάρρος σηκώνουν τα όπλα τους ενάντια σε αυτό το σύστημα θανάτου. Γιατί είναι το ίδιο το σύστημά σας, η υποκρισία, η φτώχεια νοηματική και υλική, ο ψεύτικος πολιτισμός, οι κενές σχέσεις, η καταπίεση, η εκμετάλλευση της φύσης, που «τροφοδοτεί» το νέο αντάρτικο με δεκάδες ανυπότακτους επαναστάτες.

Για αυτό, το νέο αντάρτικο πόλης δεν θα ηττηθεί ποτέ. Αλλά σαν το φοίνικα θα αναγεννηθεί απ' τις στάχτες μιας πρόσκαιρης ήττας, ακόμα πιο δυνατό, ακόμα πιο απειλητικό ακόμα πιο απελευθερωτικό. Και εμείς άμασταν, είμαστε και θα είμαστε εκεί...»

Στις 8 Οκτωβρίου 2012 στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού διεξάγεται η δίκη για τις συλλήψεις στο Βόλο, τις συλλήψεις την 4η Δεκέμβρη, την αποστολή εκρηκτικών δεμάτων και τη συμπλοκή στην Πεύκη.

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ Ο.Δ.Δ.Υ.

Στις 31/1/2011 ο αναρχικός αγωνιστής Ράμι Συριανός πραγματοποιεί ληστεία, στον Ο.Δ.Δ.Υ. (Οργανισμός Διαχείρισης Δημόσιου Υλικού) στην Θεσσαλονίκη, μετά το τέλος της δημοπρασίας, αλλά στη συνέχεια συλλαμβάνεται. Την επόμενη μέρα συλλαμβάνεται έξω απ το σπίτι του και ο Κ. Σαββανίδης ο οποίος αφήνεται ελεύθερος, μετά την δήλωση του Συριανού στον εισαγγελέα πως δεν έχει καμία σχέση με την ληστεία. Ο Ράμι δηλώνει αναρχικός και αρνητής της μισθωτής σκλαβιάς και εντάσσει την συγκεκριμένη δράση σε αυτά τα πλαίσια.

Αρχικά, ο Συριανός μεταφέρεται στις φυλακές Ιωαννίνων, στη συνέχεια στις φυλακές Διαβατών, και τέλος στις φυλακές Σερρών. Η άρνηση του ενδοσωματικού ελέγχου απο τους ανθρωποφύλακες, ήταν ο λόγος της εκδικητικής συνεχόμενης μεταγωγής του απο φυλακή σε φυλακή, καθώς και των ποινών απομόνωσης . Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα απο την επιστολή του Συριανού σχετικά με την υπόθεσή του:

«Η ληστεία των κλεπταποδόχων του ΟΔΔΥ Α.Ε., αποτελεί μια τμηματική έκφραση της άρνησης υποταγής μου στην καταπιεστική και κενή ουσίας πραγματικότητα που επιβάλλεται από τον κατακερματισμένο χώρο και χρόνο ωραρίων και προκαθορισμένων δρομολογίων, από τα πειθαρχικά πρέπει των αφεντικών και τα αλλοτριωμένα 'θέλω' των υπηκόων, από μια παραγωγική διαδικασία που

μετατρέπει τους ανθρώπους σε ζωντανά εξαρτήματα μιας μηχανής κατανάλωσης εικόνων και προϊόντων. Αρνούμενος να υποδυθώ τόσο το ρόλο του θύματος προς εκμετάλλευση από κάθε μικρό ή μεγάλο αφεντικό όσο και του θύτη και συνενόχου στην εκμετάλλευση, αηδίασμένος τόσο από την υποταγμένη ηθική του 'φτωχού πλην τίμιου' εργαζόμενου όσο και από τη γεμάτη φιλοδοξία έπαρση του 'πετυχημένου καριερίστα', αναγνωρίζοντας το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων ως το αλλοτριωμένο αποτέλεσμα της καπιταλιστικής παραγωγής, αποφάσισα να περάσω στην αυτενέργεια εντάσσοντας τον εαυτό μου στην πολύμορφη αναρχική επαναστατική διαδικασία, κομμάτι της οποίας είναι και η άρνηση εργασίας.

Η άρνηση εργασίας δε μπορεί να υφίσταται ως μια αποκομμένη επιλογή από τη συνολικότερη ρήξη με την κυριαρχία και προφανώς δεν είναι το μέσο με την οποία πραγματώνεται (π.χ. ληστεία) που την προσδιορίζει ως τέτοια. Οι ληστρικές επιδρομές μπορούν άνετα να εκφυλιστούν σε δουλειά με πλήρες ωράριο και όλες τις συνέπειες που ακολουθούν. Της έπαρσης του πλουτισμού, της συμμετοχής στην κατανάλωση, του τεμαχισμού του χρόνου σύμφωνα με τα 'ωράρια' της δουλειάς και την ανάπτυξη μιας (παραβατικής) επαγγελματικής ταυτότητας.

Οι ληστείες, οι απαγωγές, οι συλλογικές και ατομικές απαλλοτριώσεις αγαθών, τα σαμποτάζ, οι επιθέσεις σε οικονομικούς στόχους, οι στεγαστικές κολλεκτίβες και τα χαριστικά παζάρια είναι όλα μέσα που νοηματοδοτούνται

στο πλαίσιο της συνολικής άρνησης του κόσμου της εργασίας, της παραγωγής και κατανάλωσης εικόνων και προϊόντων, στο βαθμό που η συνειδητότητα που κουβαλούν τα εντάσσει στον ευρύτερο επαναστατικό αγώνα για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση.

Κομμάτι αυτού του πολύμορφου κινήματος, βρίσκομαι αυτή τη στιγμή κρατούμενος στις φυλακές-κολαστήρια των Ιωαννίνων, σηκώνοντας το κόστος των συνειδητών επιλογών μου. Για το μόνο που μετανιώνω, είναι που δεν έπραξα περισσότερο εκτός των τειχών. Ούτε βήμα πίσω».

Ράμι Συριανός, 2011

ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΣΤΗΝ ΠΕΥΚΗ

Ο Θεόφιλος Μαυρόπουλος βρίσκεται έγκλειστος στα κελιά της δημοκρατίας απο τον Μάιο του 2011 , όταν μαζί με ένα ακόμα άτομο, ήρθαν αντιμέτωποι με δύο αστυνομικούς στη Πεύκη. Μετά απο ανταλλαγές πυροβολισμών, ο Μαυρόπουλος δέχεται δύο σφαίρες, αλλά εξαπολύει τουλάχιστον τέσσερις στους μπάτσους που σώζονται απο τα αλεξίσφαιρα γιλέκα. Ο σύντροφος του παίρνει το περιπολικό και εξαφανίζεται, ενώ ήδη έχουν αρχίσει να κινητοποιούνται περισσότερες δυνάμεις της αστικής ασφάλειας.

Ο Μαυρόπουλος απο την πρώτη στιγμή της σύλληψης του, αρνήθηκε να συνεργαστεί με τους μπάτσους σε οποιοδήποτε επίπεδο. Η ανάκριση του απο την αντιτρομοκρατική ξεκίνησε όταν βρισκόταν ακόμα στον Ερυθρό Σταυρό, με τα γνωστά βασανιστήρια που έχουν πραγματοποιηθεί και σε άλλους αναρχικούς, ενώ παράλληλα η προπαγάνδα απο τα Μ.Μ.Ε. και η ζήτηση για λίγη ρουφιανία ήταν διάχυτη. Όπως και με άλλες περιπτώσεις αναρχικών, δημοσιεύονται φωτογραφίες του Μαυρόπουλου, και ζητούνται πληροφορίες στα τηλέφωνα της αντιτρομοκρατικής που διασφαλίζουν την ανωνυμία του καταδότη , ο οποίος δε χρειάζεται να καταθέσει αυτοπροσώπως στο δικαστήριο.

Οι αρχές ξεκινούν να κάνουν τη σύνδεση που τόσο επιθυμούν, να «ενσωματώσουν» δηλαδή το Μαυρόπουλο στην Ε.Ο. Σ.Π.Φ. Ο ίδιος δηλώνει:

«... Δεν μπορώ να αναλάβω την ιστορική και πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στην επαναστατική οργάνωση Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, καθώς ουδέποτε υπήρξε από κοινού διαμόρφωση στο πολιτικό λόγο της οργάνωσης, για τον οποίο διατηρώ και κάποιες διαφωνίες. Επομένως δηλώνω ξεκάθαρα ότι δεν υπήρξα μέλος της ε.ο. Σ.Π.Φ. Σε καμία περίπτωση όμως οι διαφωνίες αυτές δε θα εμπόδιζαν την πορεία που χαράξαμε μαζί. Μαζί με τους συντρόφους της Σ.Π.Φ. εξελιχθήκαμε, μάθαμε ο ένας από τον άλλον και πιο δυνατοί πλέον πράξαμε υπέρ της υπόθεσης της ελευθερίας και της επαναστατικής προοπτικής. Γι' αυτούς τους λόγους λοιπόν δηλώνω περήφανα ΠΑΡΩΝ στις οικίες της Καλλιθέας και του Βόλου, παρών και στη ζωή μελών της ε.ο. Σ.Π.Φ.».

Οι τελευταίες διώξεις που βαραίνουν αυτόν και τα μέλη της Σ.Π.Φ. είναι για το κείμενο «Αλληλεγγύη από τη ΣΠΦ και το Θ. Μαυρόπουλο προς το αναρχικό στέκι ΝΑΔΙΡ», αλλά και η δίωξη των ίδιων για το κείμενο «Σχετικά με τη νέα δίωξη για το κείμενο αλληλεγγύης στο στέκι Ναδίρ». Το κράτος προσπαθεί απεγνωσμένα να τρομοκρατήσει και να ποινικοποιήσει ακόμα και τα κείμενα αλληλεγγύης...

«Με συνέπεια και επιμονή λοιπόν, καθώς και με αστείρευτη αγωνιστική διάθεση μπορούν να καταφερθούν πολλά. Ο βαθμός της διαλλακτικότητας μπορεί να διαφέρει. Είτε ανθεί μέσα στα αμφιθέατρα είτε σβήνει στις κάννες των όπλων ο σκοπός είναι ίδιος: ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ».

Θεόφιλος Μαυρόπουλος, 2011

ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΔΕΗ

Ο Γιάννης Σκουλούδης συλλαμβάνεται απο μπάτσους στις 13 Οκτώβρη 2010 στη Θεσσαλονίκη, μετά από εμπρησμό οχήματος της ΔΕΗ. Ενώ βρίσκεται προφυλακισμένος, αναλαμβάνει με γράμμα του, την ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση.

«Τάσσομαι και 'γω λοιπόν υπέρ αυτού του επαναστατικού πολέμου και υπέρ της πολύμορφης επαναστατικής διαδικασίας και εξέλιξης, κύρια εφόδια της οποίας είναι η άρνηση για το υπάρχον, η επαναστατική συνείδηση και η ανάγκη για δράση που στοχεύει στην ολική ρήξη και αποδόμηση κάθε συστήματος, σχέσης και ηθικής που καταπιέζει τον ελεύθερο άνθρωπο. Έτσι έχοντας ήδη αναγνωρίσει και νιώθοντας έτοιμος να αντιμετωπίσω το κόστος των επιλογών μου, αναλαμβάνω την ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση».

Για την ίδια υπόθεση, οι αρχές διώκουν τέσσερα άτομα από το συντροφικό του περιβάλλον, τους Σ.Τζίφκα, Μ.Τσιλιανίδη, Δ.Δημησιάδη, Δ. Φεσσά, για τους οποίους εκδίδεται ένταλμα σύλληψης. Στις 13 Γενάρη 2011, οι τέσσερις συλλαμβάνονται ως φυγόδικοι στην Αθήνα. Στις 22 Μαρτίου 2012, ώντας ήδη προφυλακισμένοι για περισσότερο από ένα χρόνο, ξεκινάει η δίκη με κατηγορίες τον εμπρησμό οχήματος της ΔΕΗ, για οπλοκατοχή και άλλα ευρήματα στο σπίτι τους, καθώς και για τη σύσταση άγνωστης τρομοκρατικής οργάνωσης.

Στη δίκη, απο την πρώτη μέρα δεν παρευρέθηκαν, αρνούμενοι τη διαδικασία, και ως εκ τούτου, η δίκη

συνεχίστηκε, μετά από ολιγοήμερη διακοπή, στις 26 Μαρτίου χωρίς την παρουσία τους. Τελικά, το δικαστήριο μοίρασε τις εξής ποινές: Γ.Σκουλούδης, 5 χρόνια και 5 μήνες

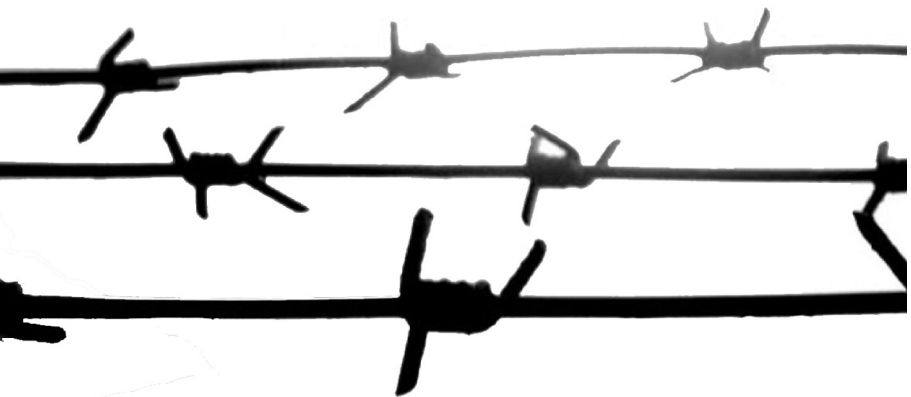

φυλάκισης, Μ.Τσιλιανίδης και Δ.Δημησιάδης, 2 χρόνια και 10 μήνες φυλάκιση (ανασταλτικού χαρακτήρα), Δ.Φεσσάς και Σ.Τζίφκας, 2 χρόνια και 5 μήνες (ανασταλτικού χαρακτήρα επίσης).

Ο Γ. Σκουλούδης, έχοντας εκτίσει τα 2/5 της ποινής του αποφυλακίζεται στις 23/6/2012.

«Η αλληλεγγύη είναι μια ταυτόχρονη έκφραση επαναστατικής συνείδησης και αυθεντικού αγελαίου πολέμιου συναισθήματος. Εκδηλώνεται με λόγο και πράξη».

Τσιλιανίδης Μπάμπης
 Δημησιάδης Δημήτρης
 Φεσσάς Δημήτρης
 Σκουλούδης Γιάννης
 Τζίφκας Σωκράτης,
 2011

***“ Είμαστε πέρα και έξω
από τους νόμους σας.
Δεν μας αγγίζει η βρωμιιά
της εξουσίας σας.
Είμαστε αρνητές των νόμων,
αντάρτες της ζωής,
αναρχικοί της πράξης.
Δε φοβόμαστε τη φυλακή
και γελάμε
με τις «δίκαιες» τιμωρίες σας ...”***